

BINNENWERELDEN

Geer van der Klugt tekent interieurs met houtskool en pastelkrijt. Donkere interieurs waarin zich wonderlijke scènes afspelen. Toch sijpelt er door een openstaande deur of een kierend venster altijd een straaltje licht naar binnen.

TEKST: **MONIEK SPAANS** FOTO'S WERK GEER VAN DER KLUGT: **HENNI VAN BEEK**

Geer van der Klugt in zijn atelier met een van zijn laatste werken, *The leftovers*, op de ezel. Foto ©Moniek Spaans

Geer van de Klugt (Haarlem, 1961) tekent nog niet zo lang interieurs. Tot zo'n tien jaar geleden tekende hij voornamelijk landschappen, heel grote werken van wel twee bij drie meter. Verstilte landschappen waarin donkere naaldbomen en dode takken zich aftekenen tegen nevelige luchten.

Maar op een gegeven moment was het op, zegt hij. 'Ik was klaar met de bomen, met het landschap. Ik had het gevoel dat ik een nieuwe richting moest inslaan, dat ik het landschap los moest laten.'

Gaandeweg veranderde zijn werk, mede onder invloed van de coronapandemie, een periode, waarin we allemaal min of meer gedwongen naar binnen keerden. 'Je kon nergens heen, ik was veel binnen in mijn atelier. Behalve in mijn atelier werk ik part-time bij W139, een expositieruimte in Amsterdam. Vanwege corona waren de tentoonstellingsruimtes daar leeg. Die lege ruimtes zijn gaandeweg ook mijn tekeningen binnengeslopen.'

VAN BUITEN NAAR BINNEN

De buitenwereld heeft plaatsgemaakt voor een binnenwereld, waarbij de tekeningen van Van der Klugt persoonlijker zijn geworden, zoals bijvoorbeeld te zien is in het werk *A fire unlit-ready to go*.

'Mijn moeder is drie jaar geleden op vierennegentigjarige leeftijd overleden. Ze had er vrede mee, zag haar leven als voltooid, maar toch... Het is niet eens zozeer het verdriet over haar overlijden, maar eerder het besef dat je geen ouders meer hebt dat me de laatste tijd bezighoudt. Ik ben zelf vader, straks staan mijn kinderen daar ook voor. Een cyclus die altijd maar doorgaat.

Ik tekende 'gewoon' iemand in een stoel, maar mijn kinderen vinden dat het mijn moeder is. De stoel waarin ze zit staat hier in mijn atelier, nu zit ik erin. De andere stoel in *A fire unlit-ready to go* is leeg, mijn vader ging mijn moeder voor.'

Andere elementen in dat werk, zoals de vis, zijn dan weer niet zo letterlijk bedoeld, zegt Van der Klugt. 'Ik heb geen idee waar die vandaan kwam, ik zette hem op papier en het was goed. En de voeten van mijn moeder heb ik weggehaald, dat moest gewoon, zonder die voeten is het beter. Waarom? Niet alles heeft een verklaarbare betekenis. Zoals die jas bijvoorbeeld die aan de muur hangt, die komt in verschillende werken voor. Heel lekker om te tekenen; pastel waarin ik met houtskool heb gewerkt. Dat werkt hier heel goed. Een maand geleden kwam ik er overigens pas

*'Het moet vanzelf
gebeuren en naar
dat moment ben
je altijd op zoek'*

A fire unlit – ready to go, 2025, pastel-houtskool op papier, 70 x 100 cm

Your every day demons, 2024, pastel, houtskool en gouache op papier, 70 x 100 cm

Gloves, 2024, pastel-houtschool op papier, 50 x 70 cm

achter waar die jas vandaan kwam: het is een van de badjassen die bij ons thuis in de slaapkamer hangt. Een beeld dat ergens in je achterhoofd zit en ineens opkomt.

Zo'n jas is een goed ding om te hebben in een tekening. Misschien is het wel een symbool voor iets, maar zo heb ik het niet bedacht, de jas is eenvoudigweg gekomen. En dat is het beste, als je het helemaal van tevoren uitdenkt wordt het niet goed. Het moet vanzelf gebeuren en naar dat moment ben ik altijd op zoek. Mijn hoofd moet leeg zijn, het moet passen en dan kan het vanzelf gaan. Ik maak vaak wel een summiere schets, maar dat is echt een krabbel, de tekening moet het doen.'

LICHTHEID

Tot een paar jaar geleden kwamen er nooit mensen voor in Van der Klugts tekeningen. 'Die verschenen pas in de coronatijd toen ik interieurs begon te tekenen. In mijn landschappen was niemand te zien. Wat ik ingewikkeld vind bij landschappen, is dat als je er een mens in zet, het meteen een verhaal wordt. Dat wilde ik niet. Bij mijn interieurs ervaar ik dat anders, kennelijk heeft de mens die binnenruimte nodig om in mijn werk te kunnen verschijnen en brengt hij er leven in.'

In *Your everyday demons* gaat een figuur op de knieën. 'Dat kan je als heel dramatisch zien, maar ik zie dat niet zo. Voor mij is het eerder de acceptatie dat sommige dingen zijn zoals ze zijn. Mijn werk heeft weliswaar een melancholische inslag, een bepaalde zwaarte, maar er is ook lichtheid. Er is altijd een raam of een deur die openstaat, waardoor het licht naar binnen kan komen. Ik vind het niet erg als dingen zwaar zijn, als er nog maar perspectief is. Dat vooruitzicht heb ik nodig.'

Een voormalige galeriehouder vond zijn interieurs te drukkend en claustrofobisch. Te dicht. 'Maar zo teken ik altijd, ik teken altijd alles dicht, ook mijn landschappen destijds. Het is eigenlijk net als met een schilderij, daarvan vinden we het heel gewoon dat het hele doek is volgeschilderd. Bij tekenen denkt iedereen aan lijnen getekend met potlood. Zo teken ik niet.

Vroeger heb ik wel geschilderd, maar uiteindelijk ben ik een echte tekenaar. Tekenend kan ik veel vrijer werken, veel losser. Dat losse kreeg ik niet in mijn schilderijen. Maar het feit dat ik alles dicht teken, veel met kwasten werk en af en toe gouache in mijn tekeningen gebruik, verraden dat de schilder in mij nog niet helemaal verdwenen is. Misschien schilder ik tekenend met pastel.'

Closing the curtains (I am the man), 2024, pastel-houtskool op papier, 50 x 70 cm

PUUR PIGMENT

'Ik rotzooi altijd in een tekening. Zoals in *Gloves*, die vind ik zelf erg leuk. Ik tekende een man in een kamer achter een tafel met nog veel meer attributen. Ik was niet tevreden over het werk en heb alles weggehaald. Alleen die handen bleven liggen, dat werden uiteindelijk handschoenen. Toen was het goed.

Met pastel kan je trouwens niet eindeloos doorwerken. Pastelpapier heeft een ruwe, korrelige structuur en pastel is puur pigment. Het mooie van pastel is dat als je het over het papier haalt al die bobbeltjes in het papier pigment pakken, waardoor een optimale lichtweerkaatsing ontstaat. De kleur is dan fantastisch, puur pigment. Maar als je te ver doorwerkt slijt het papier helemaal dicht. Met pastel werk je van licht naar donker, heel licht tekenen kan ik eigenlijk niet. Ik gebruik wel lichte kleuren maar die zie je niet, die zijn verborgen onder de bovenste krijtlaag.'

www.geervanderklugt.nl
[insta@geervanderklugt](https://www.instagram.com/geervanderklugt)

Geer van de Klugt exposeert bij galerie Getekend in Heereveen van 18 januari t/m 8 maart 2026.

Laundry (while you pick my ear and massage your foot), 2024, pastel-houtskool op papier, 50 x 70 cm